

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa A. P. i A. Z.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29
stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w S. w pkt I przywrócił powodów A. P. i A. Z. do pracy w pozwanej Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością E. w P. na dotychczas zajmowanych stanowiskach z zachowaniem dotychczasowych warunków pracy i płacy; w pkt II zasądził od pozwanej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością E. w P. na rzecz powoda A. P. kwotę 16.695 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2016 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda w pozwanej Spółce; w pkt III zasądził od pozwanej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością E. w P. na rzecz powoda

A. Z. kwotę 11.580 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2016 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda w pozwanej Spółce; w pkt IV w pozostałym zakresie powództwo oddalił; w pkt V zasądził od pozwanej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością E. w P. na rzecz powodów A. P. i A. Z. kwoty po 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Z kolei w pkt IV nakazał ściągnąć od pozwanej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością E. w P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w S. kwotę 10.593 zł tytułem opłat sądowych, od których uiszczenia powodowie byli zwolnieni.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2017 r. w pkt I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił (ppkt 1) i zasądził od powodów na rzecz pozwanej kwoty po 3.960 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (ppkt 2); w pkt II zasądził na rzecz pozwanej kwoty od powoda A. P. 7354 zł (ppkt 1); od powoda A. Z. 6419 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (ppkt 2); w pkt III oddalił zażalenie powodów.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powodowie zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 k.p., przez rażąco niewłaściwe zastosowanie, oczywiście wadliwą wykładnię i uznanie, że powodowie naruszyli ciężko swoje obowiązki w zakresie dbałości o dobro zakładu pracy i lojalności wobec pracodawcy w sposób uzasadniający zwolnienie dyscyplinarne, podczas gdy nie wykazano bezprawności zachowania, zawinienia powodów oraz istnienia bezpośredniego związku przyczynowego między zachowaniem skarżących, a wyrządzeniem pracodawcy szkody lub zaistnieniem sytuacji, w której interesy pracodawcy zostały realnie zagrożone na skutek zachowania powodów, a także naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na rażącym uchybieniu art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., na skutek niedokonania własnych ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji, braku odniesienia się Sądu drugiej instancji do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sporządzenie uzasadnienia niespełniającego wymogów w sposób uniemożliwiający w istocie skuteczną kontrolę kasacyjną i rażąco naruszającego prawa procesowe powodów, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji pozwanej w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powodowie uzasadnili oczywistą zasadnością skargi wobec rażących naruszeń przez „Sąd Okręgowy przepisów postępowania oraz prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do

rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest uzasadniona wobec rażących naruszeń przez „Sąd Okręgowy przepisów postępowania oraz prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Okręgowy, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wywodu ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnili

swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołali zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji.

Rozpoznając wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy wziął natomiast pod uwagę, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, sformułowanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98 (OSNC 1999 nr 4, poz. 79) za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną adwokatowi lub radcy prawnemu przysługuje wynagrodzenie jak za sporządzenie i wniesienie skargi. Strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie stanowi odpowiedzi na skargę pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.). Ze wskazanych przyczyn nie może być uwzględniony wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie procesowym z dnia 15 maja 2018 r., które zostało wysłane listem poleconym w dniu 21 maja 2018 r. po skutecznym doręczeniu odpisu skargi kasacyjnej pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 22 marca 2018 r., tzn. po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w punkcie 2 sentencji.